

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**
sídlem Tyršova 68, 281 26 Týnec nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 37736/20/5200-11431-711413,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 37736/20/5200-11431-711413, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 23. 8. 2019, č. j. 4233286/19/2111-50523-202376, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, Mgr. Jakuba Hajdučka, advokáta.

Odůvodnění:

Průběh daňového řízení

1. Dne 7. 3. 2019 žalobkyně podala k Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) podání nazvané „žádost o úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu“. V něm uvedla, že žádá o vydání rozhodnutí o úroku dle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále „daňový řád“), kterým bude odškodněna za neoprávněné zadržování nadměrného odpočtu na DPH za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 4 929 029 Kč. Jeho část ve výši 1 883 644 Kč jí byla vrácena na základě platebního výměru ze dne 13. 1. 2014. Zbývající část nadměrného odpočtu ve výši 3 045 385 Kč byla odepsána z účtu správce daně dne 29. 5. 2018. Žalobkyně byla částečně odškodněna rozhodnutím žalovaného o úroku ze dne 7. 12. 2016, jímž jí byl přiznán úrok ve výši 256 677 Kč. Žalobkyně nyní žádá správce daně, aby vydal rozhodnutí o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, kterým jí odškodní za neoprávněné zadržování odpočtu ve výši 4 929 029 Kč, a to za dobu ode dne 2. 1. 2013 (po uplynutí lhůty k vrácení nadměrného odpočtu) do 28. 5. 2018 (neboť zbývající část odpočtu ve výši 3 045 385 Kč byla odepsána z účtu správce daně dne 29. 5. 2018).
2. Správce daně (aniž by jakkoliv zmínil žádost žalobkyně ze dne 7. 3. 2019) vydal dne 8. 4. 2019 rozhodnutí č. j. 1900478/19/2111/50523-202376, kterým podle § 155 odst. 5 daňového řádu přiznal žalobkyni úrok z vratitelného přeplatku v celkové výši 2 346 195 Kč. V odůvodnění konstatoval, že žalobkyni byla část odpočtu ve výši 1 883 644 Kč vrácena dne 24. 1. 2014 a zbylá část ve výši 3 045 385 Kč dne 30. 5. 2018. Dospěl k závěru, že žalobkyni náleží úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu z částky 1 883 644 Kč za období od 1. 1. 2013 do 24. 1. 2014. Žalobkyni již byl dřívějším rozhodnutím přiznán úrok z této částky za období 5. 2. 2013 až 24. 1. 2014. Nyní ji proto přiznal úrok za zbývající dobu od 1. 1. 2013 do 4. 2. 2013. Dále žalobkyni přiznal úrok ze zbývající částky odpočtu ve výši 3 045 385 Kč za období od 1. 1. 2013 do 29. 5. 2018.
3. Dne 9. 4. 2019 žalobkyně podala ke správci daně další podání nazvané „žádost o úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu“. V něm uvedla, že jí byl výše uvedeným rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019 přiznán úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení bylo povinností správce daně předepsat přiznaný úrok ve výši 2 346 195 Kč na osobní daňový účet žalobkyně do 29. 5. 2018. Protože se tak nestalo, náleží žalobkyni úrok z úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu z částky 2 346 195 Kč od 30. 5. 2018 dodnes.
4. Dne 9. 5. 2019 správce vydal dvě rozhodnutí adresované žalobkyni.
5. Rozhodnutím č. j. 2814289/19/2111/50523-202376 (dále „první rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019“) přiznal žalobkyni s odkazem na § 155 odst. 5 daňového řádu úrok z vratitelného přeplatku ve výši 4 050 Kč. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně podala dne 7. 3. 2019 žádost o úrok dle citovaného ustanovení za neoprávněné zadržování nadměrného odpočtu ve výši 4 929 029 Kč. Dále konstatoval, že rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019 rozhodnutí č. j. 1900478/19/2111/50523-202376, byl žalobkyni přiznán úrok z vratitelného přeplatku ve výši 2 346 195 Kč (jde o úrok z částky 1 833 644 Kč za období 1. 1. 2013 až 4. 2. 2013 a z částky 3 045 385 Kč za období 1. 1. 2013 až 29. 5. 2018). Žádost byla podána dne 7. 3. 2019, lhůta pro vrácení přeplatku uplynula dne 8. 4. 2019. Přeplatek ve výši 2 346 195 Kč

byl odepsán z účtu správce daně až 12. 4. 2019. Proto správce daně přiznal žalobkyni úrok z částky 2 346 195 Kč za toto prodlení, tj. za dobu od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019.

6. Rozhodnutím č. j. 2814164/19/2111/50523-202376 (dále „druhé rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019“) správce daně rozhodl o úroku z vratitelného přeplatku o žádosti žalobkyně ze dne 9. 4. 2019 o přiznání úroku z částky 2 346 195 Kč za období od 30. 5. 2018 do 8. 4. 2019 tak, že se úrok nepřiznává. V odůvodnění konstatoval, že žalobkyni byl přiznán úrok z vratitelného přeplatku ve výši 2 346 195 Kč z nadměrného odpočtu za zdaňovací období říjen 2012 rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. 1900478/19/2111-50523-202376. Vratitelný přeplatek v částce 2 346 195 Kč byl odepsán z účtu správce daně dne 12. 4. 2019. Předepsání úroku na osobní daňový účet má pouze evidenční charakter, jde jen o zaúčtování nároku daňového subjektu na jeho účet. Opožděné zaevidování předpisu není spojeno s úrokem jako sankcí za nesprávný postup správce daně. Tento důsledek by nastal až poté, kdy by nebyl případný přeplatek vrácen v zákonem stanovené lhůtě. V tomto případě byla žádost o vyplacení úroku ve výši 2 346 195 Kč podána až 7. 3. 2019, částka byla vyplacena 12. 4. 2019. Proto nebyl úrok za dobu od 30. 5. 2018 do 8. 4. 2019 žalobkyni přiznán. Za prodlení s výplatou uvedené částky, které nastalo od 9. 4. do 12. 4. 2019, byl žalobkyni přiznán úrok ve výši 4 050 Kč prvním rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019.
7. Dne 12. 6. 2019 žalobkyně doručila správci daně podání nazvané „odvolání“. V něm nejprve konstatovala, že rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. 1900478/19/2111-50523-202376, jí byl přiznán úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Dále uvedla, že správce daně jí byl podle § 155 odst. 4 ve spojení s § 254 odst. 3 daňového řádu povinen úrok ve výši 2 346 195 Kč předepsat na její osobní daňový účet do dne 29. 5. 2018. Správce daně byl ale nečinný a úrok předepsal na její osobní účet až dne 12. 4. 2019. Správce daně částečně uznal její požadavek a prvním rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019 jí přiznal úrok za období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019. Žalobkyně namítá, že jí měl být přiznán úrok i za období ode dne 29. 5. 2018 do dne 8. 4. 2019, neboť v období od 29. 5. 2018 do 12. 4. 2019 nemohla s částkou 2 346 195 Kč disponovat. Správce daně tvrdil, že nepředepsání úroku na osobní daňový účet nemá pro žalobkyni žádné právní následky. Opak ale plyne z § 154 odst. 1 daňového řádu. Pokud správce daně nepředepíše částku úroku na osobní daňový účet, přesněji na jeho kreditní stranu, nemůže vzniknout přeplatek a ten nemůže být žalobkyni vrácen. K argumentaci správce daně, že o úrok bylo požádáno až dne 7. 3. 2019, a proto nebude žalobkyně odškodněna za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019 žalobkyně namítá, že úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu jí náleží ze zákona a nemusí o něj žádat. Žalobkyně proto navrhuje, aby žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí změnil a daňovému subjektu přiznal úrok z částky 2 346 195 Kč i za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019.
8. Správce daně vyzval žalobkyni podle § 112 odst. 2 daňového řádu k odstranění vady podaného odvolání, za níž považoval „*neuvezení jednoznačné identifikace rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje*“. V odůvodnění připomněl, že dne 9. 5. 2019 vydal dvě rozhodnutí. Z odvolání není zřejmé, které z nich je odvoláním napadené. Tato vada brání dle správce daně rádnému projednání věci. Žalobkyni vyzval, aby uvedla číslo jednacích nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti kterému odvoláním směřuje.
9. Žalobkyně na výzvu ve stanovené lhůtě nereagovala.

10. Správce daně proto vydal rozhodnutí ze dne 23. 8. 2019, č. j. 4233286/19/2111-50523-202376, kterým odvolací řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu zastavil. Konstatoval, že dne 9. 5. 2019 byla vydána dvě rozhodnutí a žalobkyně v odvolání neuvedla, proti kterému z nich odvolání směřuje. Upozornil, že podle § 112 odst. 1 písm. c) daňového řádu je uvedení čísla jednacího, případně čísla platebního výměru či jiné jednoznačné identifikace napadaného rozhodnutí nezbytnou náležitostí odvolání. Odvolání tuto náležitost nespĺňovalo a žalobkyně tuto vadu přes výzvu správce daně ve stanovené lhůtě neodstranila.
11. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správce daně o zastavení odvolacího řízení odvolání. V něm uvedla, že z jejího odvolání ze dne 12. 6. 2019 naprosto jasně plyne, jaké rozhodnutí správce daně jí napadá, protože jen toto rozhodnutí navrhuje změnit. Rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení je tedy nezákonné, neboť odvolání ze dne 12. 6. 2019 žádnými vadami netrpí.
12. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020 odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení ze dne 23. 8. 2019 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Pro řádné vedení odvolacího řízení musí být zcela nepochybné, proti kterému rozhodnutí je odvolání podáno. Bez jeho identifikace nelze odvolání projednat. K řádné identifikaci postačí uvedení čísla jednacího, to však žalobkyně v odvolání neuvedla. Žalovaný dále posuzoval, zda přesto bylo z podaného odvolání zcela zřejmé, proti jakému rozhodnutí směřuje. Žalovaný podotýká, že dne 17. 5. 2019 byla žalobkyni doručena dvě rozhodnutí, proti kterým mohla podat odvolání (první a druhé rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019). První dva odstavce podaného odvolání shrnují průběh řízení. V třetím odstavci žalobkyně namítá, že jí měl být přiznán úrok i za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Tomu odpovídá i návrh na změnu rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že prvním rozhodnutím byl žalobkyni přiznán úrok za období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019, lze tuto námitku a návrh vztáhnout k prvnímu rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Žalobkyně však dále v třetím odstavci odvolání polemizuje se závěry správce daně ohledně toho, že nepředepsání úroku na osobní daňový účet nemá pro žalobkyni žádné právní následky, které byly uvedeny v druhém rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Dále žalobkyně nesouhlasí s argumentací, že podala žádost dne 7. 3. 2019, a proto nebude odškodněna za dobu od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Tento závěr je uveden v druhém rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Žalobkyně tak nesouhlasí s důvody, které správce daně vedly k vydání druhého rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Žalovaný tak dospěl k závěru, že není zřejmé, proti kterému z těchto dvou rozhodnutí odvolání směřuje. Žalobkyně navrhovala v odvolání změnu rozhodnutí tak, že jí bude přiznán úrok i za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019, navrhuje tedy změnu prvního rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Současně se ale neztotožňuje se závěry správce daně uvedenými v druhém rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Není tedy zcela nepochybné, proti kterému rozhodnutí odvolání směřovala, případně zda nezamýšlela napadnout obě dvě. Není tak zřejmé, které rozhodnutí mělo být v odvolacím řízení přezkoumáno. Správce daně proto postupoval podle žalovaného správně, když odvolací řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu zastavil.

Shrnutí žaloby

13. Žalobkyně v žalobě podané podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) předně namítá, že správce daně její podání ze dne 12. 6. 2019 nesprávně vyhodnotil jako odvolání. Podle žalobkyně měl správce daně na toto podání nahlížet jako na námitku proti nepředsání úroku z vratitelného přeplatku za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Žalobkyně v tomto odkazuje na § 70 odst. 2, § 155 odst. 2 *in fine* ve spojení s § 159 a § 254 odst. 5 daňového řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Afs 191/2016-38 a ze dne 23. 10. 2020, č. j. 1 Afs 74/2019-23. Správce daně nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o nepřiznání úroku, jelikož mu proto ze zákona chyběla věcná příslušnost. Jeho rozhodnutí vydané nepřislušným správcem daně je nicotné a v důsledku toho je vadou nicotnosti zatížena navazující výzva k odstranění vad ze dne 19. 7. 2019, rozhodnutí o zastavení řízení i žalobou napadené rozhodnutí.
14. Pro případ, že by se soud neztotožnil s tímto náhledem, má žalobkyně za to, že podané odvolání netrpělo vadou, která by bránila jeho projednání. Podstatou věci bylo projednání oprávněnosti nepředsání (slovy rozhodnutí „*nepřiznání*“) úroku z vratitelného přeplatku z částky 2 346 195 Kč za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Žalobkyně v odvolání zcela přesně identifikovala jí napadené rozhodnutí, když jednak popsala důvody, pro které jí vznikl nárok na úrok ve výši 2 346 195 Kč, jednak popsala, proč je přesvědčena, že správce daně tento úrok nepředsal včas na osobní daňový účet žalobkyně, dále popsala částečné vyhovění její žádosti ve vztahu k období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019 a identifikovala, že brojí proti nepřiznání úroku za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Návrh na změnu odvoláním napadeného rozhodnutí je fakticky totožný s výrokovou částí druhého rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019 o nepřiznání úroku. Údajná pochybnost na straně daňových orgánů tedy nemohla vzniknout. Správce vydal pouze jedno rozhodnutí o nepřipsání (nepřiznání) úroku z vratitelného přeplatku za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019. Odvoláním napadeným rozhodnutím tedy bylo druhé rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Pokud správce daně ve výzvě k odstranění vad tvrdí, že údajně mohlo odvolání směřovat proti prvnímu rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019, žalobkyně namítá, že toto rozhodnutí nemohlo být odvoláním napadáno, protože není překážkou návrhu žalobkyně na změnu tohoto odvolání, neboť se vztahuje k období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019, zatímco žalobkyně v odvolání požadovala připsání úroku z prodlení za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019.
15. Žalobkyně navrhla, aby soud prohlásil žalobou napadené rozhodnutí, rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení i výzvu k odstranění vad odvolání za nicotná, případně aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobkyně v podaném odvolání proti zastavení odvolacího řízení namítala jen a pouze to, že jí podané odvolání netrpí vytýkanou vadou. Nyní žalobkyně svoji argumentaci zcela obrátila. Sama tedy zjevně nemá jasno, jaký úkon dne 12. 6. 2019 učinila.
17. Nicotnost rozhodnutí mohou způsobit pouze nejzávažnější nezhojitelné vady rozhodnutí. Žalobkyně dovozuje nicotnost rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení z předchozí nicotnosti rozhodnutí o nepřiznání úroku. Žalovaný uvádí, že žádné rozhodnutí

předcházející vydání rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení nebylo označeno za nicotné ve smyslu § 105 odst. 2 daňového řádu. Proto nelze vyslovit ani žalobkyni „odvozenou“ nicotnost rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení. Podání ze dne 12. 6. 2019 bylo zjevně odvoláním, jak vyplývá z jeho označení i obsahu.

18. K námitce jednoznačné identifikace odvoláním napadeného rozhodnutí žalovaný opakuje, že z obsahu odvolání nebylo jednoznačně zřejmé, proti kterému rozhodnutí směřuje, a přebírá svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí. Žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Při ústním jednání konaném dne 30. 5. 2022 účastníci setrvali na svých písemných stanoviscích.

K námitce nicotnosti

21. Žalobkyně v žalobě namítala, že její odvolání ze dne 12. 6. 2019 bylo chybně správcem daně vyhodnoceno jako odvolání. Na podání mělo být nahlíženo jako na námitku proti nepředepsání úroku z vratitelného přeplatku za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019.
22. Soud k této námitce odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2022, č. j. 51 Af 64/2020-44, kde s velmi obdobnou argumentací tatáž žalobkyně tvrdila, že jako námitka proti nepředepsání úroku měla být vyhodnocena její žádost o přiznání úroku z vratitelného přeplatku ze dne 29. 6. 2015.
23. Nad rámec tam podaného vysvětlení soud dodává, že žalobkyně podání ze dne 12. 6. 2019 sama výslovně nazvala „odvolání“ a podání obsahovalo všechny standardní náležitosti odvolání (vyjma označení napadeného rozhodnutí číslem jednacím, k tomu viz dále vypořádání druhé žalobní námítky). Až teprve v žalobě obrátila, že o odvolání vůbec nešlo.
24. Z § 70 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že podání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Nejen nadpis „odvolání“, ale i jeho obsah v daném případě svědčil o tom, že žalobkyně podávala odvolání. O přípustnosti tohoto opravného prostředku byla i poučena v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019.
25. K argumentaci „doktrínou zprocesnění postupu správce daně“ soud uvádí, že správce daně vydal dne 9. 5. 2019 rozhodnutí. Skutečnost, že se o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu vydává rozhodnutí, potvrdil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017-

23. Nebyl tak žádný důvod k tomu, aby byl úkon správce daně „zprocesněn“ do podoby rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu. Žalobkyní odkazovaná judikatura se týkala skutkově zcela jiných situací, kde se nadto NSS zabýval úrokem z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu, nikoliv úrokem z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Stejně tak je třeba odmítnout námitku žalobkyně, že k vydání rozhodnutí neměl správce daně věcnou příslušnost (k tomu viz též odkazovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 51 Af 64/2020-44, odst. 38).

K námitce absence vad podaného odvolání

26. Podle § 112 odst. 1 písm. c) daňového řádu musí odvolání obsahovat číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje.
27. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně v odvolání ani na výzvu správce daně neoznačila odvoláním napadené rozhodnutí číslem jednacím. Je tak třeba posoudit, zda bylo odvoláním napadené rozhodnutí žalobkyní identifikováno jiným jednoznačným způsobem.
28. Soud se ztotožnil s argumentací žalobkyně.
29. Je pravdou, že dne 9. 5. 2019 správce daně vydal dvě rozhodnutí.
30. Prvním rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019 správce daně přiznal žalobkyni úrok ve výši 4 050 Kč za opožděné vyplacení úroku ve výši 2 346 195 Kč, o jehož přiznání rozhodl dne 8. 4. 2019. Lhůta k vyplacení této částky podle správce daně uplynula dne 8. 4. 2019, žalobkyni ji však vyplatil opožděně až dne 12. 4. 2019. Za toto období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019 ji proto přiznal úrok z částky 2 346 195 Kč ve výši 4 050 Kč.
31. Druhým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019 správce daně naopak nepřiznal úrok z téže částky 2 346 195 Kč za období od 30. 5. 2018 do 8. 4. 2019, jak žalobkyně požadovala ve své žádosti ze dne 9. 4. 2019.
32. Oběma rozhodnutími ze dne 9. 5. 2019 bylo tedy rozhodováno o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu z částky 2 346 195 Kč. Zatímco prvním rozhodnutím byl žalobkyni úrok přiznán za období od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019, druhým rozhodnutím jí úrok z této částky za období od 30. 5. 2018 do 8. 4. 2019 přiznán nebyl.
33. Dle soudu je z podaného odvolání ze dne 12. 6. 2019 jednoznačně seznatelné, že směřuje právě proti druhému (z pohledu žalobkyně negativnímu) rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. V odvolání je uvedeno, že „daňový subjekt namítá, že správce daně měl přiznat úrok i za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019“ a že „byl ekonomicky poškozen, když v období ode dne 29. 5. 2018 do dne 12. 4. 2019 nemohl nakládat s částkou ve výši 2 346 194 Kč.“ O úroku za toto období přitom správce daně rozhodl právě druhým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, a to tak, že žalobkyni úrok za toto období nepřiznal.

34. Žalobkyně dále v odvolání nepochybně vznáší námitky proti argumentaci správce daně, kterou předestřel v druhém rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Žalovaný v tomto rozhodnutí mj. uvedl, že „[d]aňový subjekt se žádostí (...) ze dne 9. 4. 2019 dožaduje přiznání úroku za to, že částka 2 346 195 Kč nebyla připsaná na jeho daňový účet ve lhůtě 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí OFŘ č.j. 21125/18/5300/21-444-711428. Předepsání úroku na osobní daňový účet má evidenční charakter; jedná se v podstatě o zaúčtování ‚nároku‘ daňového subjektu na jeho účet. S předepsáním nejsou spojena žádná práva nebo povinnosti, do kterých by bylo možné zasáhnout opožděným zaevidováním úroku a způsobit tak škodu“. Žalobkyně na to v odvolání reaguje následovně: „Správce daně především tvrdil, že nepředepsání úroku na osobní daňový účet nemá pro daňový subjekt žádné právní následky. Opak plyne z § 154 odst. 1 daňového řádu (...). Pokud správce daně nepředepíše částku úroku na osobní daňový účet, přesněji na jeho kreditní stranu, pak nemůže vzniknout přeplatek a ten nemůže být vrácen daňovému subjektu.“ Soud dodává, že tato otázka dopadů (ne)předepsání úroku na osobní daňový účet nebyla ani náznakem řešena v prvním rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019.
35. Žalobkyně také v odvolání namítala: „K tvrzení správce daně, že daňový subjekt požádal o úrok žádostí až dne 7. 3. 2019, a proto nebude odškodněn za dobu ode dne 29. 5. 2018 do dne 8. 4. 2019, daňový subjekt uvádí, že podle § 155 odst. 5 daňového řádu mu úrok náleží ze zákona a nemusí o něj žádat“. To je nepochybně polemika se závěrečnými odstavci druhého rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019, v nichž správce daně zdůvodňuje svůj závěr, že žalobkyni úroky za dobu od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019 nepřísluší tím, že žádost o výplatu podala až dne 7. 3. 2019 a opožděný předpis úroku na osobní daňový účet neměl do její finanční sféry žádný dopad.
36. Konečně je třeba podotknout, že žalobkyně závěrem odvolání navrhuje, aby žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí změnil a daňovému subjektu přiznal úrok z částky 2 346 195 Kč i za období ode dne 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019 – právě ve vztahu k tomuto období správce daně žalobkyni druhým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019 úrok z částky 2 346 195 Kč nepřiznal. Odvolací návrh tedy přesně odpovídá předmětu, o kterém správce daně rozhodl svým druhým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019.
37. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil názor, že pokud žalobkyně navrhovala přiznání úroku i za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019, bylo možné tento návrh vyložit tak, že se vztahuje na první rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019, kterým bylo rozhodnuto o úrocích za dobu od 9. 4. 2019 do 12. 4. 2019. Taková argumentace by byla akceptovatelná za situace, kdy by se první rozhodnutí z 9. 5. 2019 jakkoliv (ať už přímo ve výroku či alespoň v odůvodnění) věnovalo předchozímu spornému období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019 anebo neexistovalo druhé rozhodnutí z 9. 5. 2019, které se přesně tímto sporným obdobím výslovně zabývá, rozhoduje z pohledu žalobkyně zamítavě a proti jehož odůvodnění žalobkyně nepochybně vznáší své odvolací námitky. Spojka „i“ v závěrečném návrhu je tak dle soudu jednoznačně použita ve smyslu, že žalobkyni byly přiznány úroky prvním rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019 za období 9. 4. 2019 až 12. 4. 2019 a na podkladě podaného odvolání by jí měly být přiznány „i“ ve vztahu k období 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019, o němž žalovaný rozhodl druhým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, proti němuž žalobkyně vznáší konkrétní odvolací námitky. Výklad žalovaného, že žalobkyně vznáší odvolací námitky proti druhému rozhodnutí z 9. 5. 2019, ale žádá změnu prvního rozhodnutí z 9. 5. 2019, by nedával za popsanych okolností ani žádný smysl.

Závěr a náklady řízení

38. Soud tak uzavírá, že žalobkyně odvolání ze dne 12. 6. 2019 směřovala proti druhému rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019. Žalobkyně sice v odvolání neuvedla číslo jednacích tohoto rozhodnutí, ale na základě výše rozebraného obsahu tohoto odvolání a okolností věci bylo rozhodnutí, které odvoláním napadla, jednoznačně seznatelné ve smyslu § 112 odst. 1 písm. c) daňového řádu.
39. Byť nebylo nic jednoduššího než v reakci na výzvu podle § 112 odst. 2 daňového řádu odvoláním napadené rozhodnutí stručně identifikovat též číslem jednacím, skutečnost, že tak žalobkyně z neznámých důvodů neučinila, na posouzení věci nic nemění. Zákonným předpokladem pro vydání výzvy dle § 112 odst. 2 daňového řádu, potažmo pro zastavení odvolacího řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu je objektivně existující vada podaného odvolání, která brání jeho řádnému projednání. Tato podmínka z výše uvedených důvodů splněna nebyla. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud současně zrušil též rozhodnutí správce daně ze dne 23. 8. 2019 o zastavení odvolacího řízení podle § 78 odst. 3 s. ř. s., které nemělo být ze stejných důvodů vůbec vydáno. Řízení se tak vrací do fáze probíhajícího odvolacího řízení o odvolání žalobkyně ze dne 12. 6. 2019.
40. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto vůči žalovanému náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci žalobkyně náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení), jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání před soudem), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč, v součtu tedy 10 200 Kč, vše dále zvýšeno o částku 2 142 Kč, odpovídající 21 % DPH. Celkem tak odměna a náhrady činí 12 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu